

Kaikki mennyttä

Kaikki mennyttä! Katastrofi! Häpeä! En tarkoita Leijonia. Vielä vähemmän trekruunoreita. Tarkoitan tsekkiläisiä leijonia, maansa toivoja ja kansansa lemmikkejä.

Keskustelin tsekkiläisten tuttavieni kanssa vuoden 1969 jääkiekon maailmanmestaruuskisoista. Kuka vielä muistaa? Venäläiset olivat elokuussa 1968 kolistelleet panssarivau- nuilla Prahan keskustan kivikaduille. Ryssät ottivat maan tärkeimmät solmukohtat ja hermokeskukset haltuunsa. Tsekit kykenivät vain nyrkein, huudoin ja julistein uhmaa- maan järeitä panssareita. Maan henkinen herääminen haaleni, kansalaisten toivo tyrehtyi. Tsekinmaasta tuli alakuloisten ihmisten harmaa maa.

Mutta yksi toimi. Kaikki halusivat pelata hokkia. Sitten koitti uusi kevät ja jääkiekon mestaruuskilpailut. Tsekkoslovakian ja Neuvostoliiton ottelusta tuli elämää tärkeämpi taistelu. Jan Suchy kasvoi taistelun vertauskuvaksi. Hän heittäytyi surutta kiekon eteen ja esti monta reppua. Ja Holikin veljekset pyörittivät ryssät kahville.

Istun nyt 20. helmikuuta prahalaisessa kapakassa. Telkkari pauhaa seinustalla. Niin mi- nulla kuin muillakin on mojavat tuopit maailman mainiota mallasta nenän edessä. Telkkari valmistaa ihmisiä turnajaisten tunnelmaan. Kohta se alkaa.

Yritän keskustella vieruskaverini kanssa tsekkien kummallisesta tsempistä kiekossa. Miten näin pieni kansa kehittääkin aina kaukaloon huippujoukkueen! Puheista ei vaan tahdo tulla mitään, koska osaan niin vähän paikallista. Mutta olemme kuitenkin samaa mieltä.

Matsi alkaa. Kapakassa tunnelma ei voisi enää olla hienompi. Nyt venäläiset rökitetään kunnolla. Vielä perusteellisemmin kuin Naganon finaalissa. JAGR ja HASEK ovat huippu- vireessä. Nyt vasta opin, että nimi äännetään ihan suomalaisittain JAGER.

Peli tuntuu melkoisen hermostuneelta, mutta vauhtia piisaa, ja tilanteita riittää. Tsekki- läinen selostaja mekastaa kuin Mertaranta. Kapakka kaikuu. Kyllä JAGR tunteita kiihot- tava numero 68 selässään kiittää tosi vikkellästi, vaikka letti onkin lyhentynyt.

Sitten joku a:lla alkava venäläinen onnistuu rusikoimaan kiekon verkkoon. Kapakka hiljenee. Yksi takoo nyrkillä paksua pöytää. Toinen mumisee, mutta en ymmärrä mitä. Tajuan vain että Venäjä johtaa maalilla. Oma naamani nyrpistyy myös ihan luonnos- taan. Ei tarvitse teeskennellä. Mutta onhan vielä koko kolmas erä aikaa. Kyllä se hoituu. Venäläiset jassinit sortuvat sooloiluun, jolloin Tsekin joukkuevoima puree.

Tauolla täytetään tietysti tuopit. Uhoamien voimistuu. Mutta ei auta mikään. Tsekit ei- vät kykene joukkueena eivätkä yksinään puhkaisemaan venäläismuuria. Kaikki on men- nyttä. Ihan kaikki!

Löntystelen kaverini kanssa kadulle ja lätsähdän lähimmän taksin takapenkille. Kuski kolottaa kummallisella kielellä, että Ruotsikin hävisi häpeällisesti.

Aamulla unenpöppörössä luen riemurasiastani, että kanadalaiset olivat passittaneet lei- jonat kotimatkalle. Ei kai sitten muuta kuin itsekin kentälle ja kotiin.

pajen